

# افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد  
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد  
از آن به که کشور به دشمن دهیم

[www.afgazad.com](http://www.afgazad.com)

[afgazad@gmail.com](mailto:afgazad@gmail.com)

Political

سیاسی

تهیه و تنظیم: سحر صامت  
۲۷ سپتمبر ۲۰۱۹



## صدای بی صدا

مصاحبه با رحیمه سروری فعال حقوق زنان و کودکان

سالهاست که ملت افغانستان نسل به نسل آوارگی و سرگردانی را به دلیل وجود جنگ در آن مرز و بوم تجربه کرده اند. حضور جنگ و زد و بند های سیاسی آنها را آواره کرده است و چهار دهه از مهاجرت های آنها از کشور های همسایه گرفته تا سراسر جهان می گذرد. اما واقعاً امروز بر سر یک تعداد از مهاجران آن جغرافیا چه می گذرد؟! آری تعداد زیادی از آنان به لطف معاملات سیاسی میان کشورهای غربی و دولتمردان افغانستان، در معرض اخراج اجباری از سوی کشورهای غربی قرار گرفته اند. با این که وضعیت امنیتی در آن کشور از حال و روز خوبی برخوردار نیست اما اداره مهاجرت کشور سوئد تصمیم به بازگرداندن آنها گرفته است با این که رادیو سوئد خبری در مورد نگرانی از سوی پناهندگان مجردی که به کشور افغانستان بازگردانده شده اند و خود را از خانواده های خود مخفی کرده اند نشر کرده است، در این خبر ابراز نگرانی از اداره مهاجرت کشور سوئد نیز به چشم می خورد. احتمال این که این جوانان قربانی طعمه گروهای تروریستی فعال در افغانستان شوند نیز زیاد است. پناجویانی که با هزاران امید و آرزو پس از طی کردن کیلومترها راه آن هم به صورت غیر قانونی وارد این کشور شده اند و با پشت سر گذاشتن سالها بی سرنوشتی همراه با استرس و دلهره برای دریافت جواب اداره مهاجرت و مبتلا شدن به انواع بیماری های روحی و جسمی امروز با تصمیم جدی ترک خاک سوئد از سوی نهاد مذکور روبه رو شده اند. حال با وصف چنین اوضاع و احوالی تعدادی از خانواده های افغانستان در پایتخت کشور سوئد نسبت به تصمیماتی که اداره مهاجرت این کشور برای شان اتخاذ نموده است دست به اعتراض زده اند.

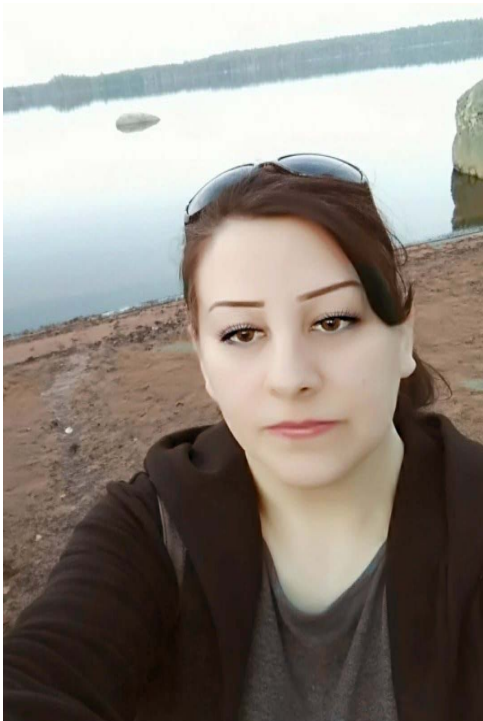
یکی از افرادی که همواره از حقوق زنان و کودکان دفاع کرده و با قلمش علیه خشونت در برابر زنان می نویسد و سهم زیادی در دفاع از حقوق پناجویان داشته است ، رحیمه سروری است!  
در روزهای اخیر که او خود نیز تحصن زنان و کودکان را از نزدیک دیده بود چنین می نویسد:



*این وحشت است که عده ای از زنان و کودکان از کشوری به نام افغانستان که انواع خشونت در برابر زن و کودک در آنجا وجود دارد در قلب شهر استکهلم در کنار مدعیان حقوق بشر عزادار زندگی شان باشند و مضطرب و نگران از بازگشت اجباری به جایی که اداره مهاجرت می داند آنجا چه بر سر زنان و کودکان خواهد آمد.*

وی در ادامه از مردم خواسته به تحصن کنندگان بپیوندند و نگذارند آنان تنها بمانند.

رحیمه می گوید سالهاست که ما قربانی دست کسانی شده ایم که بر خون مان به گونه های مختلف تجارت کرده اند و نسل به نسل زندگی ما را به انواع مختلف فروخته اند. نه خودشان امنیت جانی را برای مردم فراهم کرده می توانند و نه اجازه می دهند ملت در این سوی آبها به حداقلی از زندگی دست پیدا کنند.  
مصاحبه کوتاهی داریم با رحیمه ، که خود از نزدیک شاهد عینی این تحصن بود در پایتخت کشوری که پرچم دار حقوق بشر و دموکراسی است.



### **رحیمه جان چه کسانی و از چه زمانی دست به این گردهمایی زده اند؟**

اکثراً خانواده های افغان هستند که مدت چهار سال یا بیشتر در حالت بی سرنوشتی به سر می برند و برخی از آنها در خطر از دست دادن خانه و کمک هزینه ماهیانه خود هستند . تحصن آنها بیش از ده روز است که به طول انجامیده و تا زمان گرفتن یک پاسخ قناعت بخش از سوی اداره مهاجرت ادامه خواهد داشت.  
در جمع تحصن کنندگان زنان غمزده ، کودکان خسته و مردان مستأصلی را می بینیم که همه در وحشت بازگشت به یک کشور ناامن و آینده ای نامطمئن به سر می برند ، همه راه دوری را پیموده اند ، زندگی شان را از دست داده اند تا به اینجا رسیده اند و حالا بازگشت به کشوری که هر روزش با انفجار و انتحار آغاز می شود فکرش هم آزار دهنده است و همانند یک کابوس به نظر می رسد.

## در میان اشتراک کنندگان در این گردهمایی چه طبقه از گروه سنی بیشتر از موضوع بازگشت اجباری به کشور اضطراب و ابراز نگرانی دارند؟

اغلب زنان و کودکان از این بازگشت اجباری در هراسند و معمولاً در چنین اعتراضاتی کودکان بیشتر می‌شکنند و آسیب روحی می‌بینند. نشست بر روی سنگفرش‌ها و سر دادن شعار **"اجازه بدهید زنده زندگی کنیم ، اجازه بدهید درس بخوانیم ، اجازه بدهید به سویدن بمانیم"** دل هر انسانی را به درد می‌آورد و هر چشمی را آکنده از اشک و اندوه می‌کند. مگر کودکان افغان انسان نیستند که باید عده‌ای در افغانستان همچون گل پرپر شوند و عده‌ای دیگر اینگونه از یک کشور سرمایه‌دار و مدافع حقوق بشر تقاضای کمک کنند و شعار **"اجازه بدهید زنده بمانیم"** سر دهند اما هیچ کس صدایشان را نشنود و یا بشنود و خود را به کری بزند و صدای وجدانش را خفه کند تا مبادا به این غنچه‌های نو شکفته زندگی اهداء کند به رسم انسانیت و حقوق بشر!

با چه زبانی باید گفت که افغانستان ناامن است مخصوصاً برای زنان و کودکان که در آنجا نه از سوی جامعه حمایت می‌شوند نه از سوی قانون!

در کشور ما روزی نیست که خیری از شکنجه‌های مختلف زنان و دختران را نخوانیم ، خبر از اختطاف کودکان ، تجاوز به زنان و دختران ، سنگسار و تیرباران و صدها مورد دیگر که خود نمونه کوچکی از وجود ناامنی است . کشوری که همه روزه دختران در روز روشن آن هم در ملاء عام نزدیده می‌شوند و به آنها تجاوز می‌شود و یا به قاچاقبران فروخته می‌شوند و کسی به دادشان نمی‌رسد. جایی که رد پای پر رنگی از حضور زنان در جامعه دیده نمی‌شود و حتی می‌توان گفت کشوری که اکثر زنان آن بی‌هویت و گم‌نام‌اند.

رحیمه همچنان از پیوستن نوجوانان به گروه‌های تروریستی در افغانستان ابراز نگرانی می‌کند و می‌گوید : طبق آمارهای موجود ارائه شده توسط منابع معتبر، در سالهای اخیر تعداد زیادی از جوانان به علت بیکاری همکاری خود را با گروه‌های تروریستی آغاز کرده‌اند . او همچنان فقر سواد ، اقتصاد ضعیف و مذهبی بودن افکار اجتماعی را از دلایل مهم و عمده این موضوع می‌داند.

سروری در این مصاحبه به روی آوردن اعتیاد جوانان اعم از پسران و دختران اشاره می‌کند و می‌گوید : امروزه موضوع افزایش اعتیاد در میان جوانانی که از کشور های دیگر به افغانستان باز گردانده شده‌اند بسیار بیشتر به چشم می‌خورد. همچنین عده زیادی از آنان به بیماری‌های روانی و جسمانی مبتلا شده‌اند و احساس سرخوردگی می‌کنند که هر از گاهی این موضوعات سرخط درشت اخبار روزانه افغانستان می‌شود و این خود زنگ خطر است برای نوجوانانی که از سوی کشورهای غربی به اجبار اخراج می‌شوند. رحیمه دلیل این همه بدبختی ملت افغانستان را حضور جنگسالاران در صحنه سیاست افغانستان می‌داند و می‌گوید دلیل تمام این اتفاقات حتی اخراج‌های اجباری پناهجویان افغانستان حضور فساد در سیستم دولتی و سیاستمداران ناکارآمد در کشور است.

### آیا به نظر شما این گونه اعتراض‌ها نتیجه مطلوبی در پی خواهد داشت ؟

بله من به این موضوع خوش بین هستم و مطمئنم در صورت مقاومت نتیجه خواهد داد! امیدوار کننده‌ترین چیزی که در تحصن به چشم می‌خورد محکم و با صلابت بودن تحصن کنندگان بود ، این که مقاوم ایستاده‌اند تا به آنچه می‌خواهند برسند ، حتی کودکان با انسجامی عجیب و دوست‌داشتنی کنار هم‌اند تا آینده‌ای خوب برای خود رقم بزنند و این یعنی امیدواری ، یعنی باور داشتن به توانمندی ، این که خواهند توانست در کنار هم مشکلات را حل کنند و زندگی خوشی را در کنار دیگر انسانها داشته باشند.

باز هم تکرار می‌کنم این تحصن نتیجه خواهد داد در صورتی که مردم دست به دست هم داده و در محل تحصن ، در کنار عزیزان دیگر حضور پیدا کنند ، مخصوصاً خواهش می‌کنم از تمام هموطنانی که عضویت احزاب مهاجر دوست را دارند و می‌توانند توجه احزاب را به این تحصن جلب کنند ، بیایند و از درد مردم آگاه شوند و سپس از طرق مختلف آن را به گوش قانونگذاران برسانند تا تغییری در قوانین سخت گیرانه اداره مهاجرت پدید آید و هموطنانشان هم چند روزی را در آرامش به سر ببرند.

جای دوری نخواهد رفت اگر چراغی برای اطرافیان روشن کنید ، مطمئناً با آن نور ، حوالی خانه خودتان هم روشنتر خواهد شد!

منبع: نشریه سازمان رهائی زن شماره ۷۴